

ยามอาทิตย์อัสดง ภายในตรอกของเขต 1 ย่านบงชอน-ดง

ซึ่งมีบ้านหลังเก่าอยู่กันอย่างแออัดนั้นเจียบสงบจนแทบจะสงบ
เจ้าของบ้านเช่ากระตือรือร้นที่จะสร้างบ้านใหม่ ผิดกับผู้เช่าที่
ต้องหาบ้านเช่ากันจนหัวหมุน เพื่อจะได้เข้าไปพักอาศัยได้ในทันที

‘ฮยอนจุน’ ลงมาจากรถแล้วมองบ้านหลังเก่าซึ่งได้รับความ
เสียหายจากพายุไต้ฝุ่นเมื่อสองปีก่อน แสงสว่างจ้าสาดส่องผ่าน
หลังคาที่กำลังจะถล่มลงมาอยู่รอบรื้อและรอยร้าวตามผนังอันทรุด
โทรม เขาอาศัยอยู่ในบ้านชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ แห่งนี้กับคนกลุ่มหนึ่ง
ที่เขาดูแลมากกว่าสิบปีแล้ว

แต่เมื่อสัปดาห์ก่อนเจ้าของบ้านเช่าขู่ว่าจะรื้อบ้าน เนื่องจาก
ได้เซ็นสัญญายินยอมให้มีการก่อสร้างใหม่ไปแล้ว แต่ขณะที่ฮยอน-
จุนกำลังกังวลเรื่องนั้น ก็มีลูกค้ามาหาเขาเพื่อขอให้ทำเรื่องบาง
อย่างโดยเสนอเงินก้อนโตเป็นค่าจ้าง...ตั้งร้อยล้านวอน! เงินเยอะ
ขนาดนั้น จ้างให้ไปฆ่าคนหรือไปติดคุกแทนใครก็ยังได้ และวันนี้

คนที่มอบหมายงานอันไม่น่าพึงใจเท่าไรนักให้เขา ก็โยนเงินสิบล้าน
วอนมาให้เป็นค่ามัดจำ

ว่ากันว่าปลายทางของความลำบากจะมีสิ่งดี ๆ รออยู่ ซึ่ง
ปลายทางที่ว่ำนั่นคงจะเป็นวันนี้ละ...

ฮยอนจุนยืนอยู่หน้าประตูขณะนึกถึงมัดเงินกับข้อความที่
ชายวัยกลางคนวางทิ้งไว้บนโต๊ะ มองประตูที่ถูกปิดหັกจนต้องดึง
ออกและกลายเป็นรูโหว่ ก่อนจะใช้เท้าเปิดมันแล้วเดินเข้าไปด้าน
ใน

“เฮ้ย พวกนายทำอะไรกันนะ”

พวกเขา นั่งล้อมรอบโต๊ะขนาดสี่คนนั่งเพื่อกินรามยอน¹ ที่เริ่ม
อืดโดยไม่หันกลับมาเลย แม้ว่าฮยอนจุนจะเข้ามาข้างในแล้วก็ตาม

“พวกเรา กินเว้ย กิน”

ฮยอนจุนลากเก้าอี้ที่พิงผนังด้านหนึ่งอยู่มานั่งแทนที่จะ
ดูคำว่ากล่าวพวกเขา ทุกคนหยิบรามยอนหลายก้อนใส่ลงไปต้ม
ในหม้อใบใหญ่ที่ซื้อมาก่อนหน้านี้เพื่อต้มซุปรเนื้อตุ๋น และกินหมด
เกลี้ยงภายในชั่วพริบตา จากนั้นก็มองกันหม้ออย่างนึกเสียดาย
แล้วเริ่มหันมามองฮยอนจุนทีละคน

“หิวอะ ไหนว่าจะซื้ออะไรมากินไง”

ฮยอนจุนพาคนที่ไม่มีทีไปเหล่านี้นมาซบเลี้ยงให้ที่หลับที่นอน
แต่ตอนนี้พวกนี้นักกลับบอกให้เขาวางถุงลงอย่างหน้าด้าน ๆ ทำทาง
เหมือนจะทิ้งกระเป๋าเงินเขาไม่มีผิด

“นี่ ชังซอล นายโทร. หาร้านอาหารจีนที่ซี”

¹ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของเกาหลี

“ทำไมต้องเป็นร้านจีนอะ”

“เจ้าบ้านี่ จะโทร. ไปทำไมละ ก็สั่งจาจังมยอน² นะสิ”

“จริงเหวอ จะสั่งจาจังมยอนให้จริงเหวอ”

“บอกว่าสั่งก็คือสั่งสิ ไอ้เบ๊อกนี่ ว่าแต่ไปคิดเรื่องที่ฉันเคยพูดมาหรือยัง”

“ไอ้เรื่องหาปากกาอะไรนั่นนะเหวอ”

“ใช่ ตกลงกันได้หรือยังว่าใครจะเป็นคนไป”

“ได้แล้ว” ซังซอลตอบพลางหยิบโทรศัพท์สีเหลืองขีดขึ้นมา กดเบอร์

“จั้นเหวอ ใครละ” ฮยอนจุนยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรง

เงินตั้งร้อยล้านเยียว แค้ไปเสนอประตูหลังให้เศรษฐีโรคจิต เพื่อตามหาสิ่งที่ลูกค้าขอ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องยากตรงไหน

“ซอจิน”

“อะไรนะ” ใบหน้าที่เคยมีรอยยิ้มของฮยอนจุนเปลี่ยนเป็น ตึงเครียดขึ้นทันตา

“ก็ซอจินเป็นคนเดียวในนี้ที่เข้าเรียนมหา’ลัยนี่นา พวกเราที่เหลือไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอ้ของนั่นคืออะไร ถ้าไม่ใช่ซอจินแล้วจะเป็นใครละ”

“พวกเวอร์เอ๊ย”

“เจ้านั้นเลือกจะไปเอง พุดง่าย ๆ เลยนะ ไอ้ที่ว่าต้องไปเสนอ ประตูหลังให้เศรษฐีโรคจิตเนี่ย มันก็ต้องให้คนหน้าสวยอย่างซอจิน ทำสิ พวกเราทำงานแบบนี้ไม่ได้หรอก”

² บะหมี่ที่นำเส้นมาจากจีน ราดด้วยซอสสีดำที่ปรุงตามสูตรของเกาหลี

“แล้วงานเสนอประตูหลังอย่างที่ท่านพูดนะ มันเกี่ยวกับหน้าตาอย่างไรไม่ทราบ เจ้าเด็กบ้านนี้”

เขาผิเองที่ไม่สนใจขอเงินซึ่งบอกว่าจะแวะเข้ามาหาสักพัก เพราะเรียนเสร็จเร็ว จนมาเห็นข้อความที่ถูกค้าเขียนทิ้งไว้

ฮยอนจุนลุกขึ้นยืนตะโกนลั่น “ขอเงินออกไปเมื่อไหร่”

เขาจะส่งขอเงินไปที่นั่นไม่ได้เด็ดขาด

ฮันนัม-ดง

ตรอกที่เรียงรายไปด้วยวิลลาสุดหรูแห่งนี้ต่างจากที่ที่ขอจินอาศัยอยู่อย่างสิ้นเชิง ที่นี่ไม่มีบันไดสูงชันให้ต้องลากสังขารขึ้นไปอย่างในละแวกบ้านเช่าของเขา ถนนตรงกลางเป็นตัวแบ่งเขตแดนระหว่างกำแพงสูงด้านซ้ายกับต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ทางขวาอย่างชัดเจน กระทั่งต้นไม้ข้างทางยังได้รับการดูแลตัดแต่งอย่างดีประหนึ่งสวนในบ้านพักส่วนตัว

แม้พระอาทิตย์จะตกไปนานแล้ว แต่กลับไม่รู้สึกรู้ว่ามีดสักนิด ไม่เหมือนถนนยามกลางคืนแถวบ้านเช่าของขอจิน กระทั่งเสาไฟฟ้าทั้งๆ ลักดันก็ยังไม่มี จนเขาล้มกลิ้งระหว่างเดินขึ้นบันไดนับครึ่งไม่ถ่วง

ขอจินเดินขึ้นมาตามทางลาดและหยุดยืนสุดลมหายใจลึกอยู่หน้าประตูเหล็กที่เปิดอย่างแน่นหนา นี่เป็นโอกาสอันดีที่จะได้เงินถึงร้อยล้านวอน หากได้เงินก้อนโตมาแล้ว ชังซอลที่ใช้กำปั่นแลกเงินก็จะไม่ต้องไปก่อเหตุต่อยตีแทนใคร และแจโฮซึ่งมีอายุเยี่ยสิบปีก็ไม่จำเป็นต้องไปสะกดรอยตามสามีคุณนายบ้านเศรษฐีที่แอบมีบ้านเล็ก

ที่สำคัญคือ...พวกเขาจะโดนไล่ตะเพิดออกจากบ้านเช่าราคาสามแสนวนต่อเดือนเมื่อไรก็ไม่รู้ เงินนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้พวกเขาได้ย้ายไปอยู่ในบ้านดี ๆ ลักหลังที่ไม่มีหน้าต่าต่างตัก ๆ ประตูปัง ๆ และไร้ความหนาวเหน็บซึ่งมักจู่โจมผ่านผนังที่ถล่มลงมา ทั้งยังจะได้ปลดหนี้ของฮยอนจุนที่พันธนาการพวกเขาเอาไว้จนถึงตอนนี้ด้วย

ซอจินกดกริ่งหน้าประตูเมื่อตัดสินใจได้

เขาไม่อาจปริปากตอบออกไปได้เมื่อถูกถามว่าเป็นใคร ถึงอย่างนั้นประตูเหล็กที่เคยปิดอย่างแน่นหนาก็ยังเปิดออกให้ซอจินเดินเข้าไปด้านใน เขาคิดว่าจะได้เห็นสวนก่อน ทว่าสิ่งที่ปรากฏต่อสายตาเป็นอย่างแรกกลับกลายเป็นทางเดินยาวที่เชื่อมไปถึงด้านใน

ซอจินสาวเท้าเข้าไปอย่างรวดเร็ว และเห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนรออยู่ที่ปลายทางเดิน

เธอถามขึ้นเมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ “ไม่ทราบว่าเขาเอกสารมาด้วยไหมคะ”

“ครับ”

หญิงสาวผู้สวมแว่นตากรอบดำอยู่ในชุดสูทรัดรูปอดส่วนเว้าส่วนโค้งให้เห็นเด่นชัด เธอเดินนำซอจินเข้าไปในห้องเล็ก ๆ

“นี่ครับ...”

ซอจินส่งซองขนาดเล็กที่ถืออยู่ให้เธอ

ในกระดาศไนต์ที่อยู่ในห้องทำงานของฮยอนจุนระบุไว้ว่าเอกสารที่ต้องเตรียมมาด้วยคือจดหมายแนะนำจากมาตามจองแห่ง ‘S Club’ และรายงานการตรวจสุขภาพเพื่อรับรองว่าเขาไม่มีปัญหา

ด้านสุขภาพ ซึ่งขอเงินขโมยเอกสารปลอมเหล่านั้นมาโดยไม่ให้
 อยบนจันรู้

“วางไว้ตรงนั้นได้เลยค่ะ”

เธอพูดขณะนั่งลงบนโซฟา ขอเงินเองก็นั่งลงฝั่งตรงข้าม จาก
 นั้นเธอก็เลื่อนกรอบแว่นสีดำดูเ็นซาขึ้น ก่อนจะยื่นเอกสารให้เขา

“ช่วยประทับลายนิ้วมือตรงนี้ด้วยค่ะ”

“นี่อะไรหรือครับ”

ขอเงินถามขณะรับเอกสารที่หญิงสาวยื่นให้

“หนังสือสัญญาว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องราวทุกอย่างที่เกิดขึ้นใน
 ที่แห่งนี้ และช่องทางการจ่ายค่าซื้อบริการค่ะ อย่างที่คุณทราบอยู่
 แล้วว่า คุณไม่ควรติดต่อก่อนจนกว่าเราจะเป็นฝ่ายติดต่อไปค่ะ”

สรุปง่าย ๆ คืออย่าทำตัวจู้จี้จ้านนำราคาญนั้นเอง

เธอส่งหมึกสีแดงที่เตรียมไว้ล่วงหน้ามาให้ขอเงินแล้วเคาะนิ้ว
 ลงบนเอกสาร ทำทางแบบนั้นคล้ายต้องการจะเร่ง ผิดกับสีหน้า
 เรียบเฉยในขณะที่เธอมองเขาหลับ

ขอเงินประหลาดจันตัวหนังสือเหล่านั้นไม่ได้เข้ามาในสายตา
 เขาเลย แค่มอบความสุขให้คนคนนั้นและตามหาสิ่งที่ลูกค้าต้องการ
 ให้เจอเท่านั้นก็จบ เขาไม่มีเรื่องให้ติดต่อไปหาอีกฝ่ายก่อน หรือ
 ทำตัวจู้จี้จ้านนำราคาญอย่างที่คุณหญิงคนนี้พูด เพียงแค่ปล่อยให้
 เวลาผ่านไปแล้วกลับออกมา ก็พอ

หลังจากขอเงินประทับลายนิ้วมือเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็
 ดึงเอกสารกลับไปอย่างรวดเร็วแล้วลุกขึ้นยืน จากนั้นหญิงสาวอีก
 คนก็เดินสวนเข้ามาทางประตูที่หญิงสวมแว่นดำเดินออกไป และ
 เชื้อเชิญให้ขอเงินย้ายไปอีกที่หนึ่ง

“อาบน้ำเสร็จแล้วก็ออกมา นะคะ”

เมื่อเดินเข้ามาในห้องนอนซึ่งตกแต่งอย่างสวยงาม หญิงสาวก็หมุนตัวกลับมาแล้วยื่นเสื้อคลุมอาบน้ำให้ซอจิน ขณะที่เขายังกวาดตามองภายในห้องด้วยความตื่นตะลึง

ซอจินมองสายตาของหญิงสาวที่ลอบมองสำรวจตัวเขา กับเสื้อคลุมในมือสลับกันไปมา ก่อนจะหน้าแดงขึ้นมาดื้อ ๆ ตอนมาที่นี่เขาคิดว่างานนี้ไม่น่าจะมีอะไร แต่พอจะต้องทำขึ้นมามีจริง ๆ กลับกังวลเสียอย่างนั้น

คนที่เขากำลังจะได้พบในวันนี้ คือกรรมการผู้จัดการของสายการบินแดอิล ซึ่งนอกจากชื่อ ‘ซเวมูฮยอน’ แล้ว ซอจินก็ไม่ว่าอะไรเกี่ยวกับชายคนนี้อีกเลย ฮยอนจุนยืมคำพูดของลูกค้ามาเล่าให้ฟังระหว่างกินมื้อเย็นเมื่อคืนนี้ว่า คนคนนี้มีงานอดิเรกทางเพศที่ไม่ธรรมดา และจะเรียกผู้ชายมาที่บ้านอย่างลับ ๆ เพื่อเล่นสนุกกัน นอกจากนี้ลูกค้ายังรับปากอีกว่าจะเป็นคนจัดการเรื่องทุกอย่างที่เหลือเอง ขอแค่เข้าออกที่นี่ในเวลาที่ถูกกำหนดก็พอ ซอจินจึงคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

‘ใช่แล้ว เรื่องแค่นี้เอง ลองดูสักตั้งสิเรา’ ซอจินคิดแล้วถอดเสื้อยืดออกไปให้พ้นตัว

ฮยอนจุนเปิดสำนักงานรับทำงานตามที่ลูกค้าจ้าง และมอบหมายงานเล็กงานน้อยทั้งหมดให้คนอื่น ๆ ที่มาอาศัยอยู่ด้วยกัน เพราะไม่มีที่ไป ทว่าไม่เคยมอบหมายงานอะไรให้ซอจินแม้แต่อย่างเดียว ทุกครั้งที่เขาเสนอตัวว่าจะช่วย ฮยอนจุนก็เอาแต่ตอบแบ่งรับแบ่งสู้ว่าจะยอมให้เขาทำเท่าที่ต้องการหลังจากเรียนจบ แต่จนถึงตอนนี้ที่เขาใกล้จะจบมหาวิทยาลัยแล้ว ฮยอนจุนก็ยังไม่ยอมมอบ

หมายงานอะไรให้เขาอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ซอจินจึงเข้าใจถึงความซุ่มซ่อน
หมองใจของซังซอล ที่มักจะบ่นว่าเขาได้รับการดูแลเป็นพิเศษจน
ได้เรียนมหาวิทยาลัยอยู่คนเดียว

ซังซอลต้องเป็นตัวแทนไปต่อสู้ทะเลาะวิวาทจนฟันหักกลับ
มา ไหนจะคนอื่น ๆ ที่ตั้งใจทำงานอย่างหนักอีก ที่ซอจินได้เข้าเรียน
มหาวิทยาลัยก็เป็นเพราะพวกเขาทั้งนั้น ตอนนี่ถึงเวลาที่เขาจะ
ตอบแทนบุญคุณพวกนั้นบ้างแล้ว

จริงอยู่ว่านี่ไม่ใช่วิธีที่ซอจินต้องการ แต่ไม่มีอะไรที่เขาต้อง
กลัว ต่อให้เป็นคนเชิร์ชแจ็คแคไหน การจะทำถึงครึ่งชั่วโมงยังเป็น
เรื่องยาก หรือถ้าโชคร้ายหน่อยก็คงลากยาวไปประมาณหนึ่งชั่วโมง
แค่หลับตาให้พ้น ๆ หนึ่งชั่วโมงแล้วหาสิ่งที่ลูกค้าขอให้เจอและออก
ไปจากที่นี่เท่านั้นก็จบ

เสียงสะท้อนที่ดังเบา ๆ บนพื้นทำให้ซอจินกักริมฝีปาก ก่อน
จะได้ยินเสียงของผู้ชายสองคนดังแว่วมาจากด้านนอก

“ทำอะไรไร้สาระ ไปพาออกมาเดี๋ยวนี้!”

มูฮยอนพูดกับหัวหน้าซอดด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด เขา
หงุดหงิดอารมณ์เสียทันทีที่ได้รับรายงานว่าจะมีผู้ขายมาใช้เวลาใน
ตอนกลางคืนไปด้วยกัน

“ผู้จัดการครับ คือ...ความจริงแล้ว...”

“ทำไมทุกคนถึงทำแต่อะไรที่ฉันไม่ได้สั่งอยู่เรื่อย”

“ขอโทษครับ แต่...”

**“อย่าให้ฉันต้องพูดเป็นครั้งที่สอง ถ้านายยังไม่อยากออก
จากงานล่ะก็”**

“ผู้จัดการ อันที่จริง...”

หัวหน้าซอมมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“ทำไม คิดว่าฉันทำอะไรหัวหน้าขอไม่ได้หรือไง”

“ท่านประธานเป็นคนสั่งมาครับ”

“พอเหรือ”

“คือ...”

หัวหน้าซอมมองชายหนุ่มที่กำลังจ้องตนเขม็ง แล้วเหลือบมองนาฬิกาข้อมือด้วยสีหน้าพะวักพะวนคล้ายกำลังร้อใจ อีกสิบนาทีก็จะเที่ยงคืนแล้ว

“คิดอะไรของเขากันแน่”

เสียงเปิดประตูดังขึ้นทันทีที่เสียงผู้ชายสองคนคุยกันจบลง ได้ยินดังนั้นซอจินก็หยิบเสื้อที่อยู่บนพื้นขึ้นมา คำพูดของชายหนุ่มที่อยู่ด้านนอกเป็นสิ่งที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้ยิน เขาจึงตั้งใจแอบฟังอยู่ในห้องอาบน้ำ ดูเหมือนคนที่เรียกเขามาที่นี่จะไม่ใช่มะขานคนนี้ตามที่ลูกค้าบอกเสียแล้วสิ

เสียงฝีเท้านอกประตูกระจกบานใสเริ่มชัดขึ้นทุกทีจนซอจินตัวสั่นด้วยความกลัว เขาสั่นไม่หยุดทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้ทำอะไรผิดเมื่อเงาดำของใครคนหนึ่งปรากฏให้เห็นเด่นชัดบนประตูกระจก ประตูก็ถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว

แม้จะไม่ได้เปิดไฟ ทว่าตาคมกริบของชายหนุ่มที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนท่ามกลางความมืดสลัวกลับพุ่งตรงมายังซอจินอย่างแม่นยำจนน่าตกใจ เขาเดินตรงมาอีกหลายก้าวจนถึงจุดที่ซอจินยืนอยู่ ก่อนจะเอื้อมมือไปเปิดไฟในห้องอาบน้ำ คิ้วเข้มขมวดเข้าหา

กันราวกับไม่พอใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายสะดุ้งจนไหล่สั่นขณะที่ร่างกายเปลือยท่อนบนและกอดเสื้อไว้แนบอก

ผมสีน้ำตาลตรงสววยปรกลงมาจนแทบจะทิ่มเข้าไปในดวงตาถึงอย่างนั้นก็ไม่ว่าจะดับความบริสุทธิ์ในดวงตาของซอจินได้ ตากลมโตฉายแววงงวยกับสถานการณ์ในขณะนี้

“พาเด็กแบบนี้มา คิดจะให้ฉันทำอะไรละเนี่ย”

เขาพึมพำกับตัวเองก่อนจะยกยิ้มขมขึ้นแล้วยืนกอดดอกเอนตัวพิงผนังหน้าประตู โดยที่สายตายังไม่ละไปจากซอจินแม้แต่นิดเดียว

“ได้ยินที่ฉันพูดเมื่อกี้แล้วใช่ไหม ฉันไม่ได้เป็นคนเรียกนายมาที่นี่”

“...”

“ถ้าเข้าใจแล้วก็ไปซะ” เสียงทุ้มต่ำทว่าหึงยโส

แต่ซอจินถอยไม่ได้แล้ว หากเขาหาของที่ลูกค้าต้องการไม่เจอ ก็เท่ากับต้องยอมปล่อยเงินร้อยล้านวนให้หลุดมือไป เงินนั้นจำเป็นสำหรับทุกคนที่เปรียบเหมือน ‘ครอบครัว’ ของเขา ซึ่งไม่มีที่ไปและกำลังจะถูกไล่ออกไปอยู่ข้างถนน พวกเขาจะเอาเงินนั้นไปซื้อบ้าน ไม่สิ...ต้องบอกว่าเป็นเงินก้อนโตที่ต่อให้ซื้อบ้านแล้วยังเหลือกินเหลือใช้ต่างหาก เขาปล่อยให้มันหลุดมือไปไม่ได้หรอก

“ทำไม เสียใจที่ต้องไปขนาดนั้นเลย? ก็ได้ เท่าไหร่ละ เงินค่าตอบแทนที่นายต้องได้ในคืนนี้น่ะ”

มูฮยอนถลึงตามอง แต่ซอจินไม่มีทีท่าว่าจะยอมถอย ชายหนุ่มจึงล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วหยิบกระเป๋าสเงินออกมา

“ถ้ายังไม่ยอมบอกอีก นายได้กลับไปมือเปล่าแน่”

“ร้อยล้าน...ถ้าผมบอกว่าร้อยล้าน คุณจะยอมจ่ายไหมครับ”
 “ฉลาดดีนี่” เขาตึ้งเข้คสามใบออกมาจากกระเป๋าเงินแล้วยื่น
 ให้ขอเงินอย่างรวดเร็ว

“รีบกลับไปเสียตั้งแต่ตอนที่ฉันยังปล่อยนายไปดี ๆ เถอะ”
 ชายหนุ่มพูดพร้อมกับมองขอเงินด้วยแววตาล้ายดูหมิ่นเหยียด
 หยาม

ขอเงินขบริมฝีปากแน่น เขาไม่รู้เลยว่าจะต้องรับมือกับ
 สถานการณ์แบบนี้อย่างไร ท่าทางของคนที่ยังยืนฟังผนังหน้าประตู
 ห้องอาบนํ้ามองเขาอยู่ดูเยือกเย็นและเด็ดขาด ผมที่หัวเสียขึ้นไป
 อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยและเสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน ไม่มีรอย
 เปื้อนแม้เพียงนิด ช่างแตกต่างกับคำพูดของเขาเหลือเกิน

“นายดูเด็กเกินกว่าจะมาขายตัวแลกเงินแบบนี้ละ”

“...”

“ฉันขอเตือนนายไว้หน่อยแล้วกัน ความรู้สึกว่าต้องรับผิดชอบ
 งานตามที่ได้รับมอบหมายแบบนี้มันไร้สาระล้นดี”

“ผมไม่ต้องการคำเตือนอะไรแบบนี้หรอกครับ งานของผม
 ผมจัดการเองได้” ขอเงินพูดอย่างเด็ดเดี่ยว

เขาคิดอยู่เสมอว่าพวกคนที่มีทั้งเงินและอำนาจอยู่ในมือ
 ย่อมไม่มีวันเข้าใจหัวอกคนหาเช้ากินค่ำ ผู้ชายตรงหน้าไม่มีทางรู้ซึ่ง
 ถึงสถานะของคนที่ยอมทำทุกอย่างเพื่อเงินหรือ และถึงขอเงิน
 จะอยากกลับไปตามที่ชายหนุ่มสั่ง แต่เขาก็ทำไม่ได้

ระหว่างที่เขาลังเล เขื่อนาฬิกาข้อมือก็ชี้บอกเวลาเที่ยงคืน
 มันคือเวลาตามที่ลูกค้าบอกเอาไว้

“นี่เที่ยงคืนแล้วนะครับ มันดึกมากแล้ว...ให้ผมทำอะไรให้คุณ

บ้างเถอะนะครับ”

ซอจินยอมพับศักดิ์ศรีเก็บไปแล้วพูดออกมา ทว่าอีกฝ่ายไม่ตอบอะไรกลับมา แม้จะสบตากับเขาอยู่ก็ตาม

“เที่ยงคืนหรือ” มุมปากเขากระตุกขึ้นทันที

จู่ๆ นัยน์ตาสีเข้มเฉยชาที่มองมายังซอจินก็เปลี่ยนเป็นเจือไปด้วยความโกรธ ไม่รู้มีอะไรไปสะกิดมุขยอนเข้า เขาจึงเบนความสนใจไปจากซอจินอย่างรวดเร็ว และเริ่มชกผนังราวกับคนที่กำลังโกรธจัด เสียงทุ้มต่ำขาดหวังดังมาจากปากเจ้าตัว จะว่าเป็นเสียงตะโกนก็ใช่...เสียงคร่ำครวญก็ไม่เชิง

ปัง! ปัง!

เสียงชกผนังดังขึ้นเรื่อย ๆ อีกทั้งมือหนายังมีเลือดซึมออกมา ซอจินเห็นอย่างนั้นก็สับสนทำอะไรไม่ถูก

“ไม่ ไม่!”

มุขยอนแผดเสียงดังลั่นและร่ำวกำปั้นใส่ผนังไม่หยุดประหนึ่งคนเสียสติ แม้ซอจินจะตื่นตกใจกับการกระทำที่อธิบายไม่ได้ของอีกฝ่าย แต่อีกใจหนึ่งก็ผิดหวังที่แผนการมาที่นี้ในวันนี้ล้มเหลวไม่เป็นท่า

‘ถ้ากลับไปทั้งอย่างนี้ ทุกคนคงผิดหวังแย่...’

หนุ่มหน้าสวยนึกกังวลว่าซยอนจุนจะต้องเจ็บปวดจากคำพูดของลูกค้าที่บอกว่าเขาทำงานไม่สำเร็จ แต่จะให้อ่อนวอนขอร้องขายหนุ่มตรงหน้าก็คงจะไม่มีประโยชน์ เพราะดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่สะทกสะท้านไม่ว่าเขาจะจัดวิธีใดมาใช้ก็ตาม

ในตอนนั้นเอง กำปั้นของชายหนุ่มที่เคยร่ำวใส่ผนังก็เปลี่ยนจุดหมายพุ่งเข้าหากระจกพร้อมกับเสียงร้องคำราม ก่อนจะมีเสียง

กระจกแตกดังลั่น เลือดสาดกระเซ็นไปทั่ว ซอจินไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะเอาพฤติกรรมบ้าคลั่งมาลงกับเขาเมื่อไร จึงอยากจะออกไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด ทว่าในขณะที่เขากำลังจะเดินผ่านไปนั้น...

“จะไปไหน”

มุฮยอนยื่นมือเปื้อนเลือดมาจับแขนซอจินไว้ แล้วผละลอกจากกระจก

“กะ...ก็คุณบอกว่าไม่ต้องการผมไม่ใช่หรือครับ”

“ใครบอก”

เขาหันมามองซอจินพลางสอดนิ้วเข้าไปตึงเนกไทลง และปลดกระดุมเสื้ออย่างช้าชอง

“มีเหยื่อเดินมาหาเองทั้งที ฉันก็ต้องกินให้อร่อยสิ”

ผมที่เคยหวีเสยขึ้นไป ตอนนี้ปรกลงมาบนหน้าผากที่โดนกระจกบาดจนเลือดออก เขาหรีตามองซอจินพร้อมส่งรอยยิ้มมีเลศนัยให้ แววดาบงบอกชัดเจนว่าจะไม่ปล่อยไปง่ายๆ ก่อนจะยี้ผมที่อยู่เหนือดวงตา เสื้อเชิ้ตที่ถูกปลดกระดุมออกจนเกือบเห็นสะดือก็ชุ่มโชกไปด้วยเลือดสีแดงเข้ม หากไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง ซอจินคงไม่เชื่อว่าชายที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้คือคนเดียวกับคนที่เพิ่งยื่นเชคให้เขาด้วยแววตาเฉยชาเมื่อครู

มุฮยอนก้าวเข้าไปในห้องอาบนํ้า ขณะที่ซอจินยังละล้าละลังจากนั้นชายหนุ่มก็ดันตัวคนร่างบางไปชิดผนัง

“คะ...คุณทำแบบนี้ทำไมครับ”

“ถามเพราะไม่รู้จริง ๆ นะหรอ” พูดแล้วก็ดึงเสื้อในมือซอจินโยนทิ้งไปอย่างรวดเร็ว ใบหน้าหล่อก้มลงมาใกล้จนแทบจะชิดกัน

“คุณคิดจะทำกับผมหรือครับ” ซอจินถามขณะดันตัวอีกฝ่าย

ออก

“หมายถึงเรื่องนั้นนะหรอ”

ทันใดนั้น สายน้ำก็เริ่มหลังรินลงมาจากด้านบน

“เมื่อกี้ตอนเห็นผม คุณยังบอกให้ไปอยู่...ฮึก”

ซอจินเบิกตาโตด้วยความตกใจ เมื่อมือใหญ่รูกล้ำเข้ามาใน
กางเกงแล้วจับแก่นกายเล็กอย่างแรง

“หยุดพละมลักทีเถอะน่า”

นัยน์ตาสีเข้มหรือลงได้มองซอจินปานจะกลืนกิน กายเล็กพลัน
แข็งเกร็งด้วยความประหม่า เมื่อริมฝีปากของอีกฝ่ายยื่นเข้ามาใกล้
จนสัมผัสได้ถึงลมหายใจ

“อีก คุณผู้จัดการ...”

ซอจินรีบจับแขนแกร่งเมื่ออีกฝ่ายเริ่มกำแก่นกายเขาแรงขึ้น
ทุกที ชายหนุ่มใช้นิ้วโป้งกดส่วนปลายไว้แล้วบีบนวด ก่อนจะออกแรง
กดซ้ำอีกครั้ง

“ฮึ อะ...ฮึก”

เขาก็มองมองซอจินที่สองขาสนั่นจนแทบทรงตัวไม่อยู่ แล้วก้ม
หน้าลงไปใกล้มากกว่าเดิมราวกับจะแนบริมฝีปากลงไปเสียเดี๋ยวนี้

“ผู้จัดการ? ใคร...ฉันนะหรอ”

“ฮึก”

เขากัดคอซอจิน จากนั้นก็ดูดติ่งแรงๆ แล้วผละออก ซอจิน
หลับตาแน่นโดยไม่รู้ตัวเมื่อลิ้นร้อนเลียบนรอยแดงที่อีกฝ่ายทำทิ้ง
ไว้ เบื้องล่างที่ถูกบีบขยำเริ่มแข็งขึ้น มันเป็นความรู้สึกที่ทั้งน่าอึดอัด
และแปลกใหม่สำหรับเขา

ตั้งแต่เกิดมาจนจะเรียนจบมหาวิทยาลัย ซอจินยังไม่เคยช่วย

ตัวเองสักครั้ง ไม่ใช่แค่เพราะบ้านที่เขาอยู่มันคับแคบเสียจนไม่อาจช่วยตัวเองได้อย่างสบายใจ แต่เพราะชีวิตวัยเรียนมหาวิทยาลัยของเขานั้นยุ่งวุ่นวายกว่าใคร ๆ เนื่องจากต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย จนไม่มีเวลามาสนใจเรื่องเพศแบบนี้

“อ๊ะ...ดะ...เดี๋ยวน...”

ชายหนุ่มกุ่มก้นกายเล็กแน่นยิ่งขึ้น จนชอจินทนไม่ไหวต้องผวาจับไหล่อีกฝ่ายไว้

จากนั้นมุฮยอนก็มองคนที่เข็ดหน้าขึ้นสูง ปากสั่น แล้วจึงถอนริมฝีปากออกมา

“ใครมาเห็นเข้าคงได้คิดว่าฉันเปิดชิงนายกันพอดี”

เสียงทุ้มต่ำปลุกให้ชอจินต้องลืมตาขึ้นมา

“มือ...อี๊ก ปล่อยมือเถอะครับ”

“ทำไม ไม่ดีเหรอ”

“อี๊ก”

มือที่จับตัวตนของชอจินเริ่มขยับขึ้นลงรวดเร็ว

“อ๊ะ ฮี อี๊ก อ๊ะ”

ชอจินไม่อาจเอาชนะสองขาที่สั่นเทาของตัวเองได้และกำลังจะล้มลง ทว่าชายหนุ่มรวบเอาเขาไปกอดเอาไว้เสียก่อน

“ได้ ปล่อยก็ปล่อย”

เขาปล่อยมือออกจากก้นกายเล็กแล้วเริ่มปลดเปลื้องกางเกงของชอจินออก มันร่วงลงไปกองอยู่บนพื้นโดยที่ยังเกี่ยวขาของชอจินอยู่ จากนั้นคนร่างสูงก็เหยียบกางเกงนั้นไว้

“ทีนี้...นายทำให้ฉันมีความสุขบ้างสิ”

เขากะชิบแล้วขบเม้มตึงหูแดงเรื่อของชอจินเบา ๆ สายน้ำ

ที่พรั่งพรูลงมาจากด้านบนเริ่มแรงขึ้นเรื่อย ๆ ชายหนุ่มกดปุ่มให้สายน้ำตกกระเทปลงบนศีรษะขอจินเต็ม ๆ จนหายใจไม่ออก แม้จะหลับตาและก้มหน้าลงแล้วก็ตาม คนร่างบางพยายามดิ้นรนตะเกียกตะกาย ขณะนั้นนิ้วของมุฮยอนก็แทรกเข้ามาระหว่างขาทั้งสองข้าง

“ฮีก คุณจะทำอะไร...”

ขอจินถามด้วยความตกใจ เมื่อนิ้วอีกฝ่ายลึบวนอยู่ตรงช่องทางด้านหลังก่อนจะบุกรุกเข้ามา

“เตรียมตัวมาแล้วใช่ไหม”

ชายหนุ่มถามขณะดันนิ้วเข้าไปให้ลึกยิ่งขึ้น

“เพราะฉันไม่ชอบอะไรสกปรก”

เขายังขยับนิ้วไม่หยุด แยกช่องทางคับแน่นให้เปิดออกแล้วหมุนคว้านจนครูดกับผนังนุ่มนิ่มด้านใน

“ฮีก อ๊ะ หยุด”

ไม่ว่าขอจินจะอ้อนวอนอย่างไร เขาก็ไม่หยุด

“คะ...ค่อย ๆ ...”

ขอจินพูดขณะพ่นลมหายใจออกมาอย่างยากลำบาก

“ไม่อยากเชื่อเลย”

ชายหนุ่มดันนิ้วเข้าไปลึกขึ้นกว่าเดิมและขยับอย่างรุนแรงราวกับไม่พอใจที่ตนต้องมาล้างช่วงล่างของอีกฝ่ายให้สะอาดแบบนี้ ขอจินถึงกับต้องรีบเกาะไหล่เขาเอาไว้ทันที

“อ๊ะ”

“มาขายตัวแท้ ๆ แต่ไม่เปิดทางมาก่อนเนี่ยนะ ถ้าฉันใส่เข้าไปตอนนี้ ตรงนี้ของนายได้ฉีกแน่”

ชายหนุ่มพุดพวงขบเม้มติ่งหูของซอจิน ทำเอาเขาสั่นไปทั้งร่าง ก่อนจะก้มลงมองมือที่ยังลู่ไปได้แก่่นกาย แรงจากนิ้วที่ตีเมฆอยู่ข้างหลังกับมือที่กอบกุ่มตัวตนเขาอยู่ไม่ได้แตกต่างกันสักนิด มันเป็นการปลุกเร้ารุนแรงกว่าที่เขาเคยคิดไว้เสียอีก

“ยุ่งยากจริงเว้ย” ชายหนุ่มถอนน้าวอก

“แฮก...แฮก” ซอจินหอบหายใจอย่างหนักหน่วง ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาเมื่อช่องทางที่เคยคับแน่นกลับมาโปร่งโล่งอีกครั้ง แต่ยังไม่ทันที่ลมหายใจของเขาจะกลับมาเป็นปกติดี ไหล่บางก็ถูกหมุนกลับไปอีกทาง เมื่อเงยหน้าขึ้นจึงพบกับเงาที่เข้ามาขวางอยู่เบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันแขนก็ถูกเงานั้นกระชากให้ตามออกไปด้วยแรงมหาศาล

ขวดพลาสติกสีฟ้าว่างเปล่าถูกโยนลงบนพื้น รวมเวลาที่

ชายหนุ่มดึงแขนซอจินออกมาเหวี่ยงลงบนเตียง ขึ้นมาคร่อมอยู่ด้านบน จนกระทั่งถอดเสื้อตัวเองโยนทิ้งแล้ว ยังไม่ถึงสิบนาทีด้วยซ้ำ

ตอนนี้ไม่มีชายหนุ่มสุดเนียบที่เคยยื่นขวางแล้วยื่นเช็คมาให้อีกแล้ว เขาแยกขาซอจินให้อ้าออกกว้าง ขณะที่แววตาเต็มไปด้วยไฟปรารถนาและความสนใจ ก่อนจะหยิบขวดพลาสติกสีฟ้าหนึ่งในสามใบที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียงมาถือไว้

ป๊อก!

เสียงเปิดฝาดังขึ้น พร้อมกันนั้นบางสิ่งที่เย็นเฉียบก็เตะตรงช่องทางด้านหลังของซอจิน

“จะ...จะทำอะไรครับ”

ซอจินหยัดตัวขึ้นด้วยความตกใจทันทีที่ปากขวดพลาสติก
แข็งๆ ถูกดันเข้ามาในตัว

“ทำไม ไม่ชอบแบบนี้หรอ”

ชายหนุ่มใช้มือข้างหนึ่งดันอกซอจินให้นอนลงไปตามเดิม
ส่วนอีกข้างก็ออกแรงกดขวดพลาสติกเข้าไป สัมผัสเย็นเฉียบที่แผ่
ซ่านเข้ามาในกายทำเอาซอจินตื่นเร่า

“ฉันจะใส่เข้าไปแล้ว เลิกงอแงสักที”

ทุกครั้งที่เขาออกแรงกดอย่างไร้ความปราณี สิ่งที่อยู่ในขวด
ก็ไหลเข้าไปในตัวซอจิน

“ฮือ ไม่เอา มันแปลกๆ”

เขารีดสิ่งที่อยู่ในขวดออกจนหยดสุดท้ายแล้วจึงดึงออกมา
ดวงตาเฉยชาไร้ความรู้สึกมองลอดผ่านเส้นผมเปียกลุ่มไปยังจุด
กึ่งกลางระหว่างขาสองข้างของซอจิน

“ถ้านายเอาโรคอะไรมาติดฉันละก็ ฉันเอนายตายแน่”

ชายหนุ่มเอ่ยเตือน ก่อนจะจับไหล่ซอจินให้หมุนคว่ำลงแล้ว
แยกขาเรียวทั้งสองออกจากกัน จากนั้นก็แหวกช่องทางด้านหลัง
ออกด้วยนิ้วโป้งทั้งสองข้างเพื่อตรวจดูภายใน แล้วจึงสอดใส่ของ
ตัวเองเข้าไป

“อะ...อ้า!” ซอจินกรีดร้องลั่น

แก่นกายใหญ่แข็งขึ้นซ้ำแรกลึกเข้ามาข้างในราวกับจะฉีกช่อง
ทางรักให้ขาดออกจากกัน

“ฮือ อ่า...”

ส่วนนั้นสวบร้อนประหนึ่งโดนแสฟาด ความรู้สึกในตอน
ที่พื้นผิวอ่อนนุ่มด้านในถูกของแข็งรุกร้าเข้ามาเสียดสีนั้นเกินกว่าจะ

จินตนาการได้ ซอจินพยายามกัดปากทน แต่สุดท้ายก็ทนไม่ไหว

“พะ...พอก่อน!”

เขาตะโกนแล้ววิ่งร่างกายส่วนบนขึ้น พยายามจะหันกลับไปมองอีกคน แต่ถูกแรงมหาศาลกดเอาไว้จนต้องทรุดสวบลงไปเหมือนเดิม

“ฮึก อือ...อา”

ชายหนุ่มรुकล้ำเข้ามาอย่างไม่ปราณี และในวินาทีที่ที่แก่ร่างกายใหญ่ดันเข้าไปเหมือนจะจ้วงแทงไปถึงหน้าท้องของซอจินจนทะลุเป็นรู ดวงตาของคนทั้งสองเสียงคำรามทิ่มตักก็เป็นประกายวาววับ ก่อนจะยกยัมพอใจเมื่อช่องทางรัดแน่นนั้นมอบความหลุดรอิสระให้ช่วงล่างของตนได้อย่างไม่คาดคิด เขาดันแทงร้อนผ่านเยื่อบาง ๆ เข้าไปจนสุดแล้วขยับกายเป็นจังหวะสั้น ๆ

“ฮึก ตะ...เดี๋ยว”

ซอจินตะโกนพลางพยายามจะยันตัวขึ้น แต่มีอหนากดศีรษะเขาไว้เสียก่อน ทำให้แก้มซ้ายแนบไปกับผ้าปูที่นอน สองขาอ้าออกและไหลหลุดเกร็ง

แม้ส่วนที่ถูกปิดกั้นคือช่องทางด้านหลัง ทว่าซอจินกลับหายใจไม่ออกกรวกับอีกฝ่ายอุดกั้นหลอดลมของเขาเอาไว้ด้วย เขาหอบหายใจอย่างหนักหน่วงทุกครั้งที่ชายหนุ่มกระแทกกายเข้ามา

“อย่าทำเหมือนเป็นครั้งแรกหน่อยเลยนะ”

ชายหนุ่มโน้มตัวเข้าไปใกล้ซอจินให้ร่างกายแนบชิดติดกันก่อนกระชับที่ข้างหู

“ฮึก”

เสียงครางหลุดออกมาเองโดยที่ซอจินไม่รู้ตัว ใจนี้ก็อยากจะ

บอกอีกฝ่ายเหลือเกินว่าเป็นครั้งแรกของเขา แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะหากอีกฝ่ายรู้ว่าคนที่ถูกเรียกให้มาเล่นสนุกด้วยในคืนนี้ แท้จริงแล้วเป็นพนักงานของสำนักงานเล็ก ๆ ทุกอย่างก็จบเห่

“นี่เป็นครั้งแรก...ฮีก กับคุณผู้จัดการ” ซอจินพูดโดยพยายามทำเสียงให้เหมือนว่าไม่เป็นอะไร

“โซลิ กับฉัน ยังไงก็ต้องเป็นครั้งแรกอยู่แล้ว”

“ฮีก”

มูฮยอนขยับเอวแรงยิ่งกว่าเดิมจนซอจินหัวสั่นหัวโคลน ทั้งยังบิดเบียดกายเข้ามาให้ส่วนที่เชื่อมประสานกันแนบชิดเป็นหนึ่งเดียว

“น่าเสียดายที่นายเองก็เป็นคนแรกของฉัน ไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันจะมีอะไรกับคนหน้าเงินอย่างนาย...”

ปัก!

“ฮีก”

ซอจินกำหมัดแน่นเมื่ออีกฝ่ายสวนกายเข้าออกอย่างไร้ความปราณี รู้สึกราวกับมีลูกไฟลูกโชนแทรกผ่านเข้ามาในร่างกายช่วงล่าง ตอนนี้เขาคิดอะไรไม่ออกทั้งนั้น

เขาแทบจะประคองตัวที่สั่นคลอนตามแรงกระแทกเอาไว้ไม่อยู่ หวาดระแวงว่าอาวุธร้ายนั้นจะแทงทะลุเข้ามาในช่องท้อง

ต่อให้เขาเตรียมใจก่อนมาที่นี่ หรือต่อให้อีกฝ่ายช่วยเปิดทางให้ตั้งแต่ตอนอยู่ในห้องน้ำจนมาถึงบนเตียง แต่ช่องทางรักของเขาก็ยังคับแคบสำหรับอาวุธชิ้นนี้อยู่ดี แก่นกายของชายหนุ่มใหญ่กว่าของผู้ชายคนไหนที่ซอจินเคยเห็น ส่วนที่ขยายใหญ่เหมือนพร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อ และเส้นเลือดสีเข้มที่พองพุ่มอยู่โดยรอบทำให้

มันดูเหมือนอาวุธสังหารไม่มีผิด

“อ้า ฮึก”

แม้ช่วงล่างจะสั่นรื้อนราวกับจะระเบิดเพราะแรงที่กระแทกเข้ามาไม่ถึง แต่ซอจินก็ยังคงกัดปากทน ชั่วโงมเดียว ไซ้แล้ว...เพื่อขาดเพื่อเหลืออย่างไรก็น่าจะแค่ชั่วโงมเดียว เขาฝืนยิ้ม ขณะเดียวกันคิ้วที่ขมวดจนแทบเป็นปมก็เริ่มคลายออก

ทันใดนั้นผมของซอจินก็ถูกกระชากอย่างรุนแรง

ปัก!

“อ้า!”

จากตอนแรกที่ว่าแรงแล้ว ตอนนี้แรงยิ่งกว่าเดิมเสียอีก ตัวเขาต้องมีรูปพรุนไปแล้วแน่ๆ

ร่างกายของซอจินโยกไปมาอย่างไร้เรี่ยวแรงตามแรงขยับที่โถมเข้ามาไม่หยุด ประหนึ่งม้าป่าที่กำลังหือตะบึงอย่างบ้าคลั่ง

หากเป็นคนปกติคงเสร็จสมไปนานแล้ว แต่ชายหนุ่มก็ยังไม่หยุด ซอจินไม่รู้ว่าน้ำอุ่นร้อนและเหนียวเหนอะหนะในช่องทางด้านหลังคือเจลที่อีกฝ่ายบีบเข้ามา หรือเป็นของเหลวจากร่างกายของอีกฝ่ายกันแน่ เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าชายหนุ่มเสร็จไปหรือยัง แม้จะยังคงครวญครางเพราะแรงปลุกเร้าที่ยังมีมาอย่างต่อเนื่อง ทว่าซอจินก็ยังไม่อาจไปถึงฝั่งฝันได้ สาเหตุมาจากร่างสูงที่กำกั้นกายของเขาไว้และไม่อนุญาตให้เขาได้ปลดปล่อยสักที

“คุณผู้จัดการครับ ฮึก เดียว เดียวก่อน...”

“ไม่ต้องมาทำเป็นอ่อนแอ!”

ยิ่งซอจินอ่อนวอน อีกฝ่ายก็ยิ่งกระแทกเข้ามาแรงกว่าเดิม สายตาของซอจินพรั่นพรั่น อาจเพราะหยาดน้ำใสที่เอ่อคลออยู่ใน

ดวงตา หากเป็นแบบนี้ การจะออกไปจากที่นี่ในคืนนี้เห็นทีจะเป็นเรื่องผิดถนัด

ขอจินตนาการถึงเต๊นท์หนึ่งที่เขาเห็นตอนเพิ่งเข้ามาที่นี่ ของที่ถูกคำพูดถึง...มันต้องอยู่ในลิ้นชักโต๊ะเป็นแน่ จะยอมแพ้แค่นี้ไม่ได้ ยิ่งยื้อเวลาก็มีแต่เขาเองที่จะยิ่งเสีย

“เร็วอีก ฮึก เร็ว...อีกครับ!”

ขอจินตนาการ ตอนนี้เขาไม่มีอะไรจะเสียอีกแล้ว

ขอจินตรู้สึกตัวลอยรากับอยู่บนเครื่องบินทั้งที่ชีวิตนี้ยังไม่เคยขึ้นสักครั้ง เขากำลังบินผ่านท้องฟ้าสีคราม ดำดิ่งลงสู่ความมืดมิด ก่อนจะรู้สึกเหมือนอยู่กลางทะเล เมื่อเสียงน้ำเฉอะแฉะดังแว่วมาให้ได้ยิน หากไม่ใช่เพราะความเจ็บปวดที่รู้สึกได้ทุกครั้งเมื่อสายลมเย็นพัดผ่านสะโพกกลมกลิ้งที่ต้องรับศึกหนักมาตลอดคืน เขาต้องนอนสลบไสลฝันหวานอยู่บนเตียงต่อไปเป็นแน่

ขอจินตรู้ว่าอาการเจ็บแสบที่ไล่ขึ้นมาตั้งแต่ลำค่อนั้นมาจากอะไร ความทรงจำที่ตัวเองร้องตะโกนตลอดทั้งคืนทำให้เขาขมวดคิ้วและลืมตาขึ้นมา เนื้อตัวลั่นดังกร๊อบ ๆ กระทั่งจะเปิดเปลือกตาขึ้นยังทำได้ลำบาก

ราวกับว่าดวงตะวันขึ้นไปอยู่กลางท้องฟ้าเรียบร้อยแล้ว แสงแดดสว่างจ้าจึงสาดเข้ามาในห้องแทนดวงไฟซึ่งให้แสงสลัวรางจนพาให้ใจสั่นไหว สายลมพัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดกว้างและฝ่าม่านถูกดึงออกไปจนสุด แม้ลมจะแรงจนผมสวบปลิวไสว แต่มันก็มีสาเหตุที่ทำให้เขาไม่อาจตื่นขึ้นมาได้

“คุณผู้จัดการ เดียว อ๊ะ ช้าก่อน...ฮึก”

“นายไม่ได้ต้องการแบบนี้หรอก”

“มันเร็วไปแล้ว ช้างเหนื่อย...! อีก ฮือ”

ในที่สุดซอจินก็ต้องตะโกนออกมา เมื่ออีกฝ่ายขยับกายโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

“นายนี้ไม่ธรรมดาอย่างที่ฉันคิดจริง ๆ ช้างล่องรัดฉันแน่นขนาดนี้ แต่ยังทำเป็นใสซื่ออยู่อีก อา...”

ชายหนุ่มพูดเสียงทุ้มต่ำพลางครางกระเส้า ก่อนจะพยายามสอดแทรกกายเข้ามาให้ลึกกว่าเดิม และโน้มตัวท่อนบนลงมาซ้อนทับกันได้ เสียงที่เจอไปด้วยความสุขสมแว่วผ่านเข้ามาในหูซอจินจนขนลุกไปหมด

“ไม่ใช่แบบนี้...เอาออกเถอะครับ ได้โปรด! ผมจะระเบิดอยู่แล้ว”

“เลิกพูดเหลวไหลสักที จะบอกว่าไม่ชอบทั้งที่ตัวเองก็แฉะแล้วยังกลืนฉันเข้าไปอยู่อย่างนี้นะหรือ”

“ฮ้า!”

ซอจินส่ายหน้าเหมือนจะลบความทรงจำที่ผุดขึ้นมาออกไปให้หมด...ความทรงจำเรื่องเมื่อคืนที่แกนกายด้านหน้าถูกฝ่ามือใหญ่กอบกุมไว้ ในขณะที่ด้านหลังก็โดนสอดใส่จนสั่นสะท้านไปทั้งร่างจากความสุขสมอันรุนแรง

คราวนี้การตัดสินใจที่สุดแสนจะสมบูรณ์แบบของซอจินผิดพลาดอย่างมหันต์ไม่ว่าชายหนุ่มจะเข้าใจแค่ไหน หรือการมีสัมผัสสวาทกับผู้ชายมันจะซาบซ่านเหนือจินตนาการเพียงใด แต่คนคนนั้นเลยเถิดกว่าคำว่า ‘ปกติ’ ไปมากทีเดียว

ชายหนุ่มขยับกายเร็วเร็วขึ้นทุกทีราวกับตอบรับเสียงตะโกน

ของซอจินที่เอาแต่พร่ำบอกว่า ‘เร็ว เร็วกว่านี้อีก’ และปัญหาก็คือ นอกจากอาวุธสังหารที่ซอจินเคยคิดว่ามันน่าจะถึงขีดจำกัดกลับขยายใหญ่ขึ้นจนเสียดแทงอวัยวะภายในอย่างไร้ความปรานีแล้ว อาวุธนั้นยังคอยแต่จะกดย่ำลงมาตรงจุดอ่อนไหวทุกครั้งที่เขาเริ่มอ่อนแรงอีกด้วย ครั้นซอจินผวาเหือกตัวสั่นเกร็งเหมือนจะเป็นลม ทุกครั้งที่ถูกทำแบบนั้น ชายหนุ่มก็มักกดย่ำลงไปตรงจุดเดิมอีกอย่างกับตื่นเต้นที่ได้เห็นท่าทางแบบนั้น

เช็ทซ์ที่ซอจินเคยคิดว่าอย่างมากที่สุดก็แค่หนึ่งชั่วโมงนั้น ดำเนินต่อมาจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองหมดสติไปเมื่อไร จำได้เพียงว่าภาพสุดท้ายที่เห็นคือ ชายหนุ่มจับไหล่เขาให้หันกลับมาในช่วงที่สติกำลังพร่าเลือน ก่อนจะจับเขาอัดอกเพื่อมองดูน้ำรั่วที่ปริมออกมาจากช่องทางด้านหลังแล้วก้มตัวลงมาใกล้

“เป็นไปไม่ได้ นี่ฉันสลบไปงั้นหรือ”

ซอจินตัวตึงผ่นออกมาให้พ้นกายแล้วก้าวลงจากเตียง ความเจ็บปวดรุนแรงแล่นผ่านลงมาตั้งแต่ช่วงเอวจนถึงต้นขาด้านในทำให้มีอาการกระดูกเกร็งเล็กน้อย

“ยังกับอสุรีไม่มีผิด”

อย่างไรก็ตาม トラバไดที่จุดประสงค์ของการมาที่นี่คืออีกหนึ่งเรื่อง เขาจะมัวเสียเวลาแบบนี้ไม่ได้ บางทีมันอาจเป็นโชคคิของซอจินก็ได้ที่หมดสติไปก่อน เพราะทำให้เขาได้นอนอยู่ที่นี่อย่างปลอดภัย ทั้งยังถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังโดยไม่มีเจ้าของห้องอยู่ด้วยแบบนี้ ซอจินมั่นใจว่าเขาจะมีเวลาตามหาสิ่งที่ลูกค้าขอมาได้แน่ๆ

“อีก”

เขาเข้าอ่อนทันทีที่พยายามจะก้าวเท้าออกไปก้าวแรก ความเจ็บปวดรุนแรงที่แล่นมาจากบั้นเอวทำให้ต้องหยุดยืนอยู่สักพัก ถึงจะมีเสียงกระดูกดังกรอไปทั่วทั้งตัว เขาก็ทำอะไรไม่ได้

เท่าที่ซอจินจำได้ พวกเขาทำกันไปทั้งหมดสี่ครั้ง เขาก็มั่นหน้าลงพลังงานถึงความรู้สึกตอนที่น้ำรักของชายหนุ่มเอ่อล้นออกมาจากช่องทางคับแคบและไหลลงมาตามริ้วรอย เขาพยายามมองหา ร่องรอยของเมื่อคืน แต่ไม่ว่าจะเป็นที่ขาหรือหน้าท้องก็ไม่มีร่องรอยแห่งการเสร็จสมนับครั้งไม่ถ้วนเหลืออยู่เลย ใบหน้าหวานปล้นเห่อแดงเมื่อคิดว่าอาจมีใครมาเซ็ดตัวให้ในระหว่างที่เขายังสลบอยู่ ถึงอย่างนั้นซอจินก็พยายามมองข้ามเหตุการณ์เมื่อคืนไปเสีย

หลังจากหยิบกางเกงชั้นในกับกางเกงที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาสวม และสวมเสื้อยืดเรียบร้อย ซอจินก็ออกมาจากห้องนอน ตอนเข้ามาที่นี้เมื่อวานเขากวาดตามองคร่าว ๆ แล้วก็ไม่ได้สนใจเท่าไร ทว่าตอนนี้พอได้มองให้ดี ๆ กลับพบว่ามันเป็นคุณาสนหลังใหญ่ทีเดียว กระทั่งสัมผัสของพรมที่เท้าแตะโดนทุกครั้งก็ก้าวเดินก็ยังแปลกใหม่

ซอจินเลือกเดินไปทางขวาพยายามรื้อฟื้นความทรงจำ หากเขาจำไม่ผิด โต๊ะตัวนั้นอยู่ตรงข้ามกับประตูพอดี หลังจากเดินต่อไปอีกไม่กี่ก้าว เขาก็รู้ว่าตนจำไม่ผิดจริง ๆ

ลูกค้าขอให้เขานำปากกาลูกเส้นสีดำเคลือบทองออกมาจากบ้านของเขมูฮยอน เป็นงานง่าย ๆ ที่แค่เอาปากกาสลักตัวอักษร ‘K’ บนด้ามจับมาให้เท่านั้น แม้ซอจินจะไม่ว่าปากกานั้นมีความสำคัญอย่างไร แต่ถ้ามองกับทำให้ลูกค้ายอมทุ่มเงินร้อยล้านอย่างง่ายดายละก็ แสดงว่ามันต้องเป็นของสำคัญมากแน่ ๆ

ขอจินตนาการยืนอยู่หน้าโต๊ะ ซึ่งดูใหญ่กว่าโต๊ะเขียนหนังสือทั่วไปกว่าสองเท่า แก้วสีดามีพนักพิงนั้น แค่มองปราดเดียวก็รู้ว่ามันต้องนุ่มสุด ๆ เขารู้สึกอ่อนล้าจนอยากจะลงนั่งดูสักพัก แต่ไม่มีเวลาให้มัวโอ้อ้ออีกแล้ว

เขาไล่สายตามองของบนโต๊ะอย่างว่องไว ผู้ชายคนนั้นไม่มีทางทิ้งของสำคัญไว้บนโต๊ะแน่ ถ้าอย่างนั้น...

ขอจินตนาการเดินดูรอบโต๊ะ และลองเปิดลิ้นชักดูตามที่ลูกค้าบอก แต่ในนั้นก็ไม่มีปากกาเหมือนกัน

“ทำไมดีละที่นี่”

เขาค่อยคิดพลางกวาดตามองสำรวจอย่างรวดเร็ว พบกรอบรูปราคาแพงแขวนอยู่บนผนัง ตัววางของที่วางชิดผนัง ไปจนถึงชั้นหนังสือที่มีหนังสือวางอยู่เป็นร้อยเล่ม ทุกอย่างดูน่าสงสัยไปเสียหมด แต่เขาจะทำอะไรดีผลลามาไม่ได้

“ฟู๊ ใจเย็น ๆ ก่อน”

ขอจินตนาการพยายามสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วดึงแก้วที่ถูกดันลึกเข้าไปใต้โต๊ะให้เลื่อนออกมา ทันใดนั้น...ลิ้นชักที่ซ่อนอยู่ด้านในก็ปรากฏต่อสายตา เขาดึงด้วยมือสั่นเทา และแน่นอนว่ามันล็อกอยู่

เขาล้วงเอาเข็มเล่มบางที่เตรียมเอาไว้ล้วงหน้าออกมาจากกระเป๋ากางเกงพร้อมเสียงหัวใจที่เต้นรัวด้วยความคาดหวัง มันเป็นเข็มที่เขาเตรียมมาเพื่อรับมือกับสถานการณ์นี้โดยเฉพาะ ต่อให้เขาไม่รู้อะไรเลย แต่การเปิดลิ้นชักที่ถูกล็อกไว้มันง่ายมาก ไม่คิดเลยว่าจะได้นำทักษะเพียงอย่างเดียวที่ฮยอนจุนยอมสอนมาใช้แบบนี้ เมื่อสถานการณ์เลยเถิดมาถึงจุดนี้ ขอจินตก็ได้แต่คิดกับตัวเองว่าโชคดีแล้วที่เขาเรียนรู้เรื่องพวกนี้เอาไว้บ้าง

“เป็นไปไม่ได้”

มุฮยอนรำพึงรำพันกับตัวเอง ขณะยืนล้วงกระเป๋าทางเกงอยู่
ที่ริมหน้าต่างพลางมองตึกฝั่งตรงข้าม

“นี่ฉัน...นอนกับเด็กนั่นนั่นหรอ”

ชายหนุ่มไม่อยากเชื่อเลย แม้ว่าเขาจะเห็นชอจินนอนหลับ
อยู่ข้างกันบนเตียงอย่างชัดเจนเต็มสองตาเมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า
ใบหน้าของคนทีนอนหลับลึกเต็มไปด้วยคราบน้ำตา ในขณะที่
ร่างกายเปลือยเปล่า บอกให้รู้ได้อย่างดีว่าเมื่อคืนที่ผ่านมาเจ้าตัว
ต้องลำบากแค่ไหน มุฮยอนได้แต่สับสน ก่อนจะรีบชักแขนที่วางบน
เอวบางรวากับโอบกอดชอจินออก

คนคนนี้ได้เด็กเกินกว่าจะเป็นคนที่ประธานชเวส่งมากล่อมเขา
ซึ่งมักมีอาการบ้าคลั่งในเวลาเที่ยงคืน เพื่อให้เขาได้นอนหลับอย่าง
สบาย เขาตั้งใจว่าจะแค่ตักเตือนว่ากล่าวอีกฝ่ายที่มองมาด้วยแววตา
ไร้เดียงสาอย่างคนไม่เคยทำเรื่องอย่างว่า แล้วจะส่งกลับไปแท้ๆ...

“นี่ฉันทำบ้าอะไรลงไป”

ไม่ว่าจะพยายามนึกถึงเรื่องเมื่อคืนอย่างไรก็ไม่ออก
เพราะคนที่มิอะไรกับชอจินเมื่อคืนไม่ใช่มุฮยอนคนนี้ แต่เป็นใคร
อีกคนที่เริ่มโผล่มาในวันหนึ่ง

มุฮยอนรู้สึกตื่นตระหนกจนขนลุกทุกครั้งทีเห็นพาดหัวข่าว
เกี่ยวกับพฤติกรรมคลุ้มคลั่งที่เขาทำลงไปในเวลาเที่ยงคืนราวกับ
เปลี่ยนเป็นคนละคน เวลาได้เจอผู้คนที่คอยติฉินนินทาการกระทำ
ของใครอีกคนที่ซ่อนอยู่ในตัวเขา ซึ่งแม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่อาจ
ควบคุมหรือจำได้นั้น มุฮยอนจะแก้ตัวอะไรไม่ได้เลย แม้พาดหัว
ข่าวเหล่านั้นจะถูกลบไปด้วยความพยายามของประธานชเวผู้เป็น

พ่อ มูฮยอนก็ยังเป็นตัวร้ายในสายตาของคนในสังคมอยู่ดี

และเหมือนว่าแผนการของประธานชเวจะได้ผล วันนี้จึงไม่มีพาดหัวข่าวเกี่ยวกับมูฮยอนคนเมื่อก่อนออกมาเลย แต่เช็กช็กับเพตเดียวกันอย่างนั้นหรือ...ยิ่งคิดถึงเรื่องนั้นเขาก็ยิ่งทนไม่ไหว แค่นึกถึงรอยเปื้อนบนผ้าปูที่นอน และสิ่งของต่างๆ บนพื้นซึ่งบ่งบอกถึงกิจกรรมบนเตียงเมื่อคืนอย่างชัดเจน ข้างในกายก็ปั่นป่วนไปหมด

อีกฝ่ายตัวเล็กจนเขาแทบทำได้ด้วยมือข้างเดียวด้วยซ้ำ

“ไม่ได้แตกหักหรือบาดเจ็บตรงไหนใช่ไหมนะ...”

มูฮยอนเสยผมพร้อมรอยยิ้มขมขื่น พิมพ์กำกับตัวเองว่าเขาคิดอะไรไร้สาระอีกแล้ว

ท้องฟ้ามืดครึ้ม ฝนคงตกลงมาในไม่ช้านี้...มูฮยอนคิดก่อนจะหมุนตัวออกมาจากริมหน้าต่าง และตอนนั้นเอง...

ก๊อก! ก๊อก!

มีเสียงเคาะประตู และคนที่เปิดเข้ามาก็คือ ‘ซงวอนโฮ’ ผู้เป็นทั้งเพื่อนและเลขาฯ ของมูฮยอน ชายหนุ่มรูปร่างดีผู้มีความสูงพอ ๆ กับเจ้าของห้องสาวเท้าเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ยกมือขึ้นดันกึ่งกลางของกรอบแว่นที่ทำจากพลาสติกสีเหลืองสีดำล้อมรอบดวงตาคู่เล็ก ก่อนจะพุดขึ้นด้วยริมฝีปากที่แทบจะปิดแน่นจนดูดีอ้วน

“ท่านประธานเรียกพบ”

“พ่อเธอ”

“ท่านบอกให้นายขึ้นไปหาตอนนี้อย่า เพราะท่านมีนัดกับท่านประธานขอในอีกครึ่งชั่วโมง”

“ช่วยบอกทีว่าตอนนี้คงยากหน่อย”

มุสยอนตอบแล้วทรุดนั่งบนเก้าอี้ เขามองออกว่าประธานชเวเรียกตนไปทำไม ชื่อของมุสยอนมักจะปรากฏอยู่บนพาดหัวข่าวทุกเช้า ทว่าวันนี้กลับไม่ปรากฏชื่อเขาที่ไหนเลย อีกทั้งหลังเกิดเหตุการณ์นั้นในอดีต...หลังจากวันที่อีกตัวตนหนึ่งโผล่มา...นี่ถือเป็นครั้งแรกที่เขาผ่านช่วงเวลากลางคืนมาได้โดยไม่ก่อเรื่องอะไรใหญ่โต เพราะฉะนั้นประธานชเวต้องบอกว่าจะให้เด็กนั้นมาคอยอยู่ข้างเขาเป็นแน่

“แล้วฉันมีอำนาจอะไรที่จะไปบอกท่านแบบนี้ไม่ทราบ ลองไปพูดแบบนี้สิ ได้โดนตวาดกลับมาแน่”

“นายก็หาวิธีที่จะไม่โดนตวาดสิ”

“ชเวมุสยอน ตกลงว่านายจะไม่ไปจริง ๆ ไช้ไหม”

“ไปบอกเขาซะ! ฉันจะไม่ยอมให้มีเรื่องอย่างเมื่อวานเป็นครั้งที่สองเด็ดขาด”

มุสยอนพูดด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ ก่อนจะเอนตัวพิงพนักเก้าอี้แล้วหลับตาลง

“นายก็ผ่านเมื่อวานมาได้แบบไม่มีอะไรเสียหายนี่ ยังไม่พอใจอีกเหรอ ทำไมต้องอารมณ์เสียนขนาดนั้นวะ” เลขาฯ ชงตาม

“ถามเพราะไม่รู้จริง ๆ ไช้ไหม”

“คนที่เหนื่อยเพราะต้องคอยตามล้างตามเช็ดเรื่องที่นายก่อไว้ทุกเช้ามันก็ฉันทั้งนั้น แล้วครั้งนี้นั่นก็เป็นไปตามที่ท่านประธานตั้งใจไว้...”

“ชงวอนโฮ!” มุสยอนขมวดคิ้วมองเลขาฯ ชง

“อะไร”

“ที่นี้บริษัท พูดให้มันดี ๆ หน่อย”

เลขาฯ ชงมองเพื่อนที่หลับตาลงอีกครั้งอย่างตัดรำคาญ ก่อนจะถอนหายใจ

“นายไม่อยากพูดแล้วถูกไหม ได้ ฉันจะลงไปบอกท่านประธานดู แต่ไม่รู้ว่าจะได้ผลหรือเปล่า”

เลขาฯ ชงวางเอกสารการอนุมัติลงบนโต๊ะ แล้วหมุนตัวจากไปพร้อมสีหน้าเป็นกังวล

เมื่อพูดอะไรไปแล้ว มุฮยอนไม่เคยคืนคำ ต่อให้เขาเป็นบ้าแล้วทำให้ประธานชเวโกรธ เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่นสำหรับตอนนี้

“ซอจิน!”

ประตูเหล็กที่ปิดแน่นถูกเปิดออก และฮยอนจุนซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่หน้าประตูก็ผุดลุกขึ้นทันทีที่เห็นว่าใครเป็นคนเปิด

“นาย เจ้าเด็กนี้ ทำอะไรไร้สาระจริงๆ”

พอเห็นซอจินเดินเข้ามา ความโกรธจากเมื่อคืนก็ละลายไปจนหมดสิ้น ดวงตาลมโตไม่สมกับรูปร่างผอมบางและใบหน้าเรียวเล็ก ดูบวมกว่าเดิมเป็นสองเท่าราวกับร้องไห้มาทั้งคืน ริมฝีปากซีดไร้สี เลือดมีบาดแผลอยู่หลายจุดจากการถูกดูดดึงไม่รู้กี่ครั้ง

“หัวหน้า?”

“ใช่ ฉันเอง นายทำบ้าอะไรของนาย”

ฮยอนจุนจับแขนบางแล้วยกพาดบ่าของตน ประคองซอจินไว้เพราะดูเหมือนอีกฝ่ายจะเดินไม่ค่อยสะดวก

“ใครบอกให้นายมาที่แบบนี้ แล้วยังทำอะไรไร้สาระที่ฉันไม่ได้สั่ง...”

“ผมทำ...”

“อะไรนะ”

“แล้วก็ทำสำเร็จด้วย”

ซอจินหยิบปากกาออกมาจากกระเป๋าทางเกงพลางแยมยิ้ม
สดใส “ไม่คิดสนใจแม้จะโดนฮยอนจุนต่อว่า

“ใช่เจ้านี่ไหม”